

40 E daquela encrucillada, daquela noite milenaria,
agromaron luminarias sobre os campos
e por vez primeira volveu se-lo tempo para o baile, o amor e a crianza.
Para cánticos coma manantíos, cervos bravos e ermidas.
Pero estaba claro, case escrito, que era un paso de río
45 onde perdermos pé e ser arrastrados pola historia.
E por iso sempre amámo-las illas do verao e as sereas.

Porque outra vez a leste xurdiu dos vinculeiros do pó
o empeño da conquista, nada da envexa e da cobiza.
Pero desta vez abondou pasar a tantos homes preclaros
50 coma dedos teñen estas maos para creba-la resistencia,
xa que o máis do pobo estaba cego de terra,
vestindo farrapos ou sudarios mesmamente;
roendo a coda da boroa irmandiña e fusquenlla.

Houbo, serodiamente, unha luz ilustre e grave
55 que alumou sobre o infortunio
e incidiu nas entrañas da sinrazón.
E volveron saír abrollos das escorias do mundo antigo,
nobre peito, testas coma faros e fachos escintilantes...
E escribíronse textos legais e cincentos ó amor dos candiles
60 falando de saudades vellas coma o mundo.
Concebiron sementando na grisalla ou no barruzo a xusta esp'ranza
necesaria, e os fouciños, mesmo os corvos, o regueiro

tatexante
de negras sombras,
65 despedían alustres na tebra.

Cando de novo, (e a leste maiormente), dous lobos enfrontados
chamaron pola noite, que resultou pétrea e longa,
e tinguíron foxos e cunetas dun raro roibén.
Temesiñamente, nesta patria, lembrouse o recorrente Camiño das Estrelas
70 --co estigma da diáspora e o exilio--
e fíxose unha luz breve, emprendedora, aquí e acolá,
en corazóns mozos guiadores,
e coa fin dos dous milenios todo de novo comezaba.

Abriáanse sendeiros múltiples e rotas benignas,
75 con que poder abraza-lo mundo,
para os últimos Fillos do Sol.

ROI

(Nota).- Esta composición foi elaborada seguindo o esquema teórico da obra de don
Ramón Otero Pedrayo Ensaio histórico sobre a cultura galega.